

סטירה למריה של

ביום שישי האחרון נערכה מסיבת הסיום של הסרט "חמסין". המסיבה נערכה בדיסקוטק "אימפרוביזציה" ב"תל-אביב, זה שקראו לו פעם "א-פרופו". מה שמוכר לי, א-פרופו "חמסין": באמת היה חם מאוד במסיבה הזאת — מה ששם עף.

הדבר העיקרי שעף שם היו סטירות לחי. אבל מה, כמו בכל סרט טוב, גם במסיבה השאירו את הסטירות לקראת הסוף, לא תיכף בסצינת הפתיחה.

בסצינת הפתיחה של מסיבת הסיום התאספו המוזמנים. היתה שם מרגוט קלאוזנר, בעלת "אולפני הרצל", ש-

היא מפיקה של הסרט, ומריה של, שהיא, לדבריה, מפיקה שנייה של הסרט, למרות שלפי גרסה אחרת, המפיק השני הוא בעלה, וייט רילין, והיא רק מממנת לו את התענוג הזה.

מריה הגדולה הופיעה בשימלה ערבית לבנה רקומה, שהגיעה עד הריצפה, כשמתחתה מיצאות כפות רגליה היחפות. והגיעו גם דודו טופז וכל הצוות של "חמסין", ואפילו שחקן המערבונים הי-הוליוודי, ריצ'ארד בון.

ולאט-לאט גברו השימחה והצהלה, והאווירה התחממה לדרגה של חמסין. עזרו לכך לא מעט ריצ'ארד בון ובעלה של מריה. בון שלח ידיים לחתיכות אל מתחת לשימלה, ורילין שלח ידיים לכי וון החזה. בין שניהם, יכלה אורחת לא זהירה לצאת מגוהצת לגמרי, ישמור האל.

ואז לפתע פרצה הסערה: מינהגו זה של רילין לטפל בכל שד הניקרה על דרכו — ולפעמים אפילו קצת רחוק מ-דרכו — איננו חדש. הוא עשה זאת ב-משך כל הסרט "חמסין", לכל החתיכות בסרט.

אבל כל הזמן נשאה זאת מריה ש-בשקט, בחיוכה המפורסם. והנה דווקא עכשיו, בסיום, נשבר לה, כנראה.

השניים ניראו יוצאים למיפסת, וה-נוכחים יכלו לראות בבירור איך שהבעל האוהב מפליק לאשתו סטירה מצלצלת. מקורות מסוימים טוענים שמריה גם החזירה לו, ואילו משקיפים אחרים מכ-חישים זאת.

על מה שאין ויכוח, זו העובדה שמיד אחרי זה פרצה מריה בוכייה החוצה, ועזבה לבדה את המסיבה.

מי שיסתובב בימים אלו במישעולי שפת הירקון, יוכל לשמוע צלילים הרמוניים בוקים עם מבית צופיים שעל שפת הנחל. אולם רק אם הוא מומחה גדול למוסיקה כמוני, הוא יכול להבחין בדיסהרמוניה שבהרמוניה בבית צופיים נערכים בימים אלה העי-בודים המוסיקליים להצגת הקרחת העומדת להיות מוצגת בארץ. והמעבד המוסיקלי

הורמונים הרמוניים

האחראי למלאכה הזו הוא המלחין והמעבד מושה סגל — 190, בלונדיני, ונראה כמו בטהובן.

סגל הוא מיספר רציני במוסיקה, ואומרים עליו שהוא הכוכב הגדול ביותר בארץ בת-חום זה אחרי שלום חנוך. הוא יושב בדרך-כלל כרע בגרמניה ומשתלם שם ב-מיקצוע, אבל בשביל העבודה על הקרחת הביאו אותו במיוחד לארץ.

כשהוא בא לארץ, היה בתוכניתו לעשות משהו נוסף, מלבד לעבוד על קרחת: הוא תיכנן להתחתן עם ברכה, זיילת אל-ענל שהוא יוצא אתה כבר שלוש שנים, כל פעם שהיא מגיעה לגרמניה. ובאמת, ברכה היתה באה כל פעם לחזרות וצופה באהובי-ליבה.

אבל כאן נכנסו לתמונה ההורמונים — ושיבשו את ההרמוניה.

ההורמונים של סגל, אני מתכנתת. הם היפנו את תשומת-ליבו לאלונה מוראלי, שכותבת את המוסיקה למחזה. החתונה עם ברכה ירדה מהסדר, וגם ברכה בעצמה. הבדיחה היא, שאלונה נסעה בזמנו לפא-ריס, אחרי שהרומאן שלה עם דני רוז, איש קול-ישראל, עלה בעשן. והנה לפני חודשים היא חזרה משם — ותפסה את ה-רומאן החדש עם סגל.

או בשביל מה היה צריך לברוח לפאריס: אפשר היה לשבת בשקט ולחכות, לא?

חשופה, יפה ומאושרת

ביום חמישי האחרון חגגו כמה חברי-טובים את יום הולדתם. והם עשו זאת דווקא במועדון התל-אביבי סאני. חוגגת אחת היתה האמריגית לביאה הון, שחגגה "יום הולדת בלי גיל". ועוד חוגג היה אמנון פדמוני, צלט הסרט מקרה אשה. וחוגגת שלישית היתה הלית קתמור.

הלית הופיעה ליום הולדתה כשהיא חשו-פה יותר, יפה יותר, ומאושרת יותר מ-ימי. והסיבה לאושרה, לפי הרושם שלי, היה החבר הנוכחי שלה, יענקל'ה, צלט קולנוע מזוקן הנהנה משום מה להסתובב בלבוש סרופט, והדומה בהופעתו הכללית דמיון חיצוני לבעלה החוקי של הלית.

מה? מה אמרת, פרויז? אה, שזה לא מקרין מה אתה סחו בפניכם הרי אני לא צריכה לשמור סוד. דות, נכון? ובכלל, זה לא סוד בעצם שהפרידה של הלית מבעלה ז'אק קתמור, שתוכננה לשבוע נסיון, נמשכת כבר שלו-שה חודשים. מה שכן אולי יכול היה להיות סוד, זה שכשז'אק ניסה לחזור לאשתו לפני זמן מה, הוא גילה להפתעתו הרבה שהיא מתנגדת לכך. המצב הנוכחי, מסתבר, די מוצא-חן בעיניה. אני מתכוונת ליענקל'ה. טוב, מה יכול היה ז'אק לעשות בניסיון בות כאלו? מה שכל אחר היה עושה במ-קומה, לו רק היו נותנים לו: הוא ממשיך להתראות עם אן טוכמאיי.

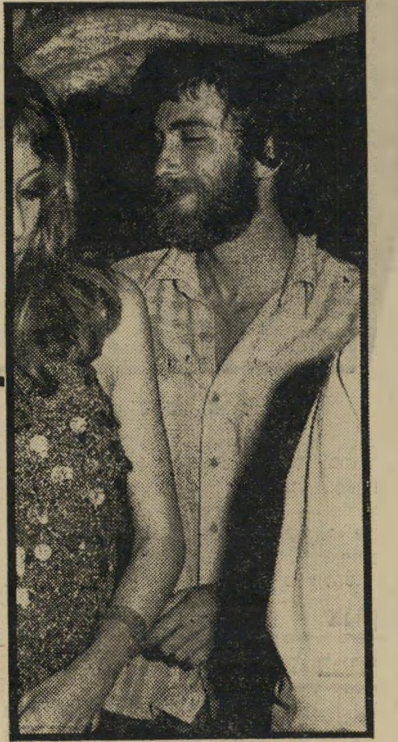
כמו ז'אקלין קנדי

לפני שלוש שנים שלח העורך את כתבת קול-ישראל רוני תירוש לראיין איזה רופא-שיניים בשם ד"ר חיים סרנת. הדוקטור הוזה התמחה ברפואת-שיניים של ילדים, וגם היה ראש החוג לרפואת-שיניים לילדים באוניברסיטה בירושלים.

מכל זה הבינה רוני שהיא הולכת לראיין איש נורא חשוב. הגיעה לכתובת, עלתה במדרגות, צילצלה בדלת והתכוננה לראיין את האיש החשוב.

הדלת נפתחה עלי-ידי איזה בחור צעיר. "אבא בבית?" שואלת רוני. "איזה אבא?" שואל הצועק. "הדוקטור," עונה רוני. "הדוקטור — זה אני," עונה הצעיר. בפראפרזה על דבריו של איש גדול אחר.

זה היה לפני שלוש שנים, והשבוע התחתנה רוני בת ה-28 עם הדוקטור בן ה-35 — שעדיין נראה צעיר מדי לגילו ומקצועו. אני לא רוצה להשמיע, אבל אני לא יכולה שלא להיזכר שבדיוק ככה נפג-

יענקל'ה

רב-מכר

תמיד אמרתי שהסיפורים הנשלחים למערכות העיתונים ואינם מתפרסמים הם בעצם היפים מכולם. כתבו של יומון ישראלי העושה בקו-פנהגן דאג לשלוח חומר צילומי מובחר מתערוכת המין המוצגת בעירו של האנס כריסטיאן אנורסן. התמונות שהתסיסו את חברי המערכת והגיעו אפילו לחלו-נות הנבונים ביותר, הפכו ללהיט.

מריה של

חנוכת הבית של אסי דיין

אסי ואהרונה דיין

ואהרונה דיין, שאבא משה רכש לחם. ביום שישי חגגו אסי ואהרונה את חנוכת הבית, ומי שהשתתף בשמחה יכול היה לראות את כל יפו פרושה לנגד עיניו. משהו משגע.

מבין עשרות האורחים היו אפילו כמה פקחים יותר, ואלה נשארו אצל הדיינים גם אחרי שהמסיבה הסתיימה בשבע בבוקר. ביניהם היו הגששויב, נילי לימון — בתו של אבא מוקה לימון — ויורם לוקוב. הם הצטרפו למרחיים לארוחת-בוקר בריאה ואחר-כך יצאו להסתכל שוב פעם בנוף.

אבל הפעם רבותי, היה זה נוף שונה. שכן בבוקר אפשר לראות מדירת-החלומות את ירושלים, לא פחות ולא יותר. שווה אתהספף, בחיי.

אם אתם רוצים לראות את הדירה המש-געת ביותר בכל יפו אולי, אתם צריכים לקפוץ לדירת הגג הלא-נורמלית של אסי

שה עיתונאית אחרת עם בעלה — ז'אקלין קנדי.

גברת סרנת היא גייגית מיניאטורית נחמדה, שנלוותה בשעתו אל אביה שירד לאוסטרליה, סירבה להיות יורדת, חזרה לבדה לישראל, התגיסה לצה"ל, ונשארה אחרי כן בארץ. היא הבחורה היחידה, לי-מיטב ידיעתי, שהיתה צלמת חרוצה ב-מסוסי פיפר. היום היא עובדת בטלוויזיה בתור עוזרת-הפקה בבומרג. מובן שלה-תונה הגיעה גם האבא מאוסטרליה, כך שהשמחה היתה שלמה.

זהו זה, לעולם אינך יכול לדעת איך מסתיים ביקור אצל רופא-שיניים.